

підлеглих перш за все має метою забезпечити належну службову поведінку - згідно з законами даної організації.

Усталеною є точка зору, згідно з якою колектив функціонує більш ефективно, якщо його керівник є одночасно і лідером. Таке поєднання дає можливість керівнику не тільки формально, за наказом, але і фактично очолювати колектив, враховувати і найбільш повно виражати його суспільну значущість цілі та інтереси створювати в підпорядкованому підрозділі сприятливий соціально-психологічний клімат [1, с. 95].

Ведуча роль у створенні кваліфікованого професійного ядра кадрів органів внутрішніх справ належить керівникові органу, який зобов'язаний забезпечити діяльність підлеглих йому співробітників (організаційно, матеріально), будучи при цьому прикладом у виконанні службових обов'язків, користуючись авторитетом. Вимоги такого керівника виконуватимуться не тільки в силу його службового становища, але й завдяки його особистому авторитету, що інколи є більш привабливим. При цьому кожному керівникові властивий свій стиль управління [2, с. 101].

У стилі управління знаходять вияв концептуальні засади керівника, риси його особистості, досвід, світогляд, кругозір, характер. Це, так би мовити, - ділові манери, професійна грамотність. В стилі управління відображаються і поєднуються професійні, організаційні, ідейно-політичні, моральні та інші якості керівника [3, с. 97].

Більшість вчених та практиків схильні поділяти стилі керівництва на такі: директивний, демократичний, ліберальний, контактний, дистанційний, делегуючий, проблемний, цілепостановочний. Кожний з них характеризується притаманним йому порядком розподілу обов'язків, формами контактів керівництва з підлеглими та видами контролю за їх діяльністю.

Отже, у формуванні стилю управління велику роль відіграють відносини, що складаються між керівником і підлеглим. Стиль управління не є чимось раз і назавжди встановленим, він може і повинен змінюватись залежно від умов діяльності системи. В чистому вигляді типи стилю керівництва, як і темперамент людини, практично не існують. Можна говорити лише про те, що елементи того або іншого стилю переважають.

Література

1. Управління персоналом органів внутрішніх справ (психолого-педагогічний аспект): навчальний посібник / В.І. Барко, Ю.Б. Ірхін. – К.: Юридичний інститут. – 244 с.
2. Бандурка О.М. Основи управління в органах внутрішніх справ України: теорія, досвід, шляхи удосконалення. – Харків, 1996. – 230 с.
3. Бандурка О.М. Управління в органах внутрішніх справ. - Харків, 1998. – 170 с.

ПОЛІТИЧНА СОЦІАЛІЗАЦІЯ ТА РОЛЬ КОМУНІКАЦІЇ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ

Дубовик Наталія Анатоліївна

Державний університет телекомунікацій, м.Київ вул.Соломянська,7,
ndubovyk@bel.ua

Розвиток комунікацій відіграє важливу роль у процесі політичної соціалізації. Вона сприяє створенню особистості нового типу, з особливою психологією та поведінковими реакціями.

Зміни, що відбулися у світі наприкінці XX століття, змінили і теоретичні підходи до визначення політичної соціалізації. Так, в останні десятиліття минулого століття соціалізація втрачає свій "вертикальний" характер у зв'язку з тим, що в традиційних суспільствах з'являються риси модернізації. Наприклад, однією з таких рис стає зниження ролі авторитету віку – більш старший вік батьків, вчителів і т.д. не стає підставою для пошани і наслідування; те ж саме відбувається і у відношенні спорідненості – роль родинних зв'язків знижується. Крім того, процес соціалізації йде не тільки в "одну сторону" – від старшого покоління до молодшого – але й навпаки. Сучасна молодь ретранслює свої власні політичні орієнтації батькам.

Теорія запропонована в 1986 р. Р.Мерелманом надає відповіді щодо сучасних соціальних і політичних реалій, що сталися. Це принципово нова модель механізму засвоєння та ретрансляції політичних цінностей і установок.

Ф.Васбурн вважає, що ці моделі політичної соціалізації слід розглядати не як окремі та протилежні концепції, а як взаємодоповнюючі підходи. Політичні орієнтації індивіда в будь-якій точці життєвого циклу визначаються особистими природними особливостями, періодом життєвого циклу, який переживає людина, її попереднім досвідом соціалізації, а також тим положенням, яке він займає в соціальній структурі.

Спільне існування людей передбачає процес міжособистісної взаємодії т.б. комунікація виступає базовою умовою існування людської спільноти та є соціальним утворенням. Комунікація (лат. *communicatio* — зв'язок, повідомлення) — передавання інформації від однієї системи до іншої за допомогою сигналів чи спеціальних матеріальних носіїв.

Розвиток комунікацій відіграє важливу роль у процесі соціалізації особистості. Комунікація спричинила зміни в суспільній психології, способі мислення людей. Вона є важливим чинником створення особистості нового типу, з особливою психологією та поведінковими реакціями, що реалізують ідеологічний, політичний вплив на людей, згуртовують їх в єдине ціле.

Роль комунікацій у процесі навчання зумовлена щонайменше двома функціональними завданнями:

1. Відобразити, зафіксувати, змоделювати дійсність, тобто події, факти, соціальні відносини про дійсність.
2. Змінити соціальну реальність й управління нею, утвердити, підтримати і транслювати цінності, нормативні орієнтири суспільства, контролювати реалізацією управлінських рішень та регулювання соціальних відносин.

Література

1. Merelman RM Revitalizing Political Socialization / / Hermann M. (Ed.) Political Psychology. - San-Francisco, 1986. - P.279-319.
2. Wasburn Ph. A life Course Model of Political Socialization. // Politics and Individual. - 1994. - Vol. 4. - № 2. - P.1-26.
3. Ільясов Ф. М. Політична соціалізація. В кн.: Ільясов Ф. Н. Політичний маркетинг. Мистецтво і наука перемогати на виборах. М.: IMA-прес, 2000. С. 32-38.